

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Сръда. Цъната му е за година 6 лева, а за половина година 3 лева въ пръдплатата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половина година 5 зл. лева. За обявлението на първата страница се плаща пръдплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 ст. на дума, а на четвъртата страница по 3 ст. Всичко, което се отнася до въстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна,

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: М. Панически.

Божилъ Райновъ

искренно благодари на всичките си приятели, познайници и роднини, които съ ю поздравили съ новата година и именния му денъ.

Извѣстие отъ В. В. „Миръ и Прогрессъ“.

„Негово Царско Височество господарътъ благоволилъ да подари (100) сто лева за новостроящата се въ столицата църква „Св. Кирилъ и Методий“. Строителната комисия е получила тая сумма“.

Чуешъ ли народе! Твоя князъ, когото ти туриратъ господарь, който получава отъ тебе на годината единъ миллион триста и шестдесетъ хиляди лева или шестъ милиона осемстотинъ хиляди грона, а на денъ осемдесетъ хиляди шестътотинъ тридесетъ грона — е височайше благоволилъ да подари за построяване на Храмъ Божий и то въ столицата само 100 лева и словомъ СТО лева! Тръбете, гайди подкупени, за това велико и побъдоносно събитие на модерната епоха!

9 Януари, 1897 година.

Многошумниятъ въпросъ, нарѣченъ офицерско-емигрантски(?) се разрѣши. Полицейското събрание срѣщу празницитъ вотира специаленъ законъ, съ който се амнистиратъ всички, които вземахъ участие въ низвержението на първия Български князъ и които измѣнихъ на военната си клѣтва — да защищаватъ отечеството отъ вътрьшни и външни врагове. Отъ човѣкъ колкото е похвално това рѣшене на полицейското събрание за доста похвално, защото тръбва да се тури точка на всичките прѣслѣдвания. Обаче, колкото е похвално

това рѣшене на Събранието за амнистриране полицейските прѣстъпници, толкова е осаждително пъкъ приджаванието му съ друго, чрѣзъ кое то се ѿтира единъ особенъ законъ за пенсиитъ на емигрантитъ, особено поглѣднато отъ чисто националенъ интересъ и частно отъ въспитателно значение за организацията на войската и строгата военна дисциплина, съ която се славѣше нашата армия до сега. То оскверни идеала на българския войникъ — да служи върно на отечеството и прѣдадено на държавния глава; то опозори народа ни прѣдъ външния свѣтъ, като го прѣстави за единъ неблагодаренъ, злъ въспитанъ и лишенъ отъ най-елементарнитъ правила на патриотизма; то, най-сетне, се поруга съ нетърпимитъ останки на Сливнишкия герой — истинския народенъ любимецъ, който въ грозната онамъ нощъ, слѣзи отъ царския тронъ, съ думитъ; Боже пази България“. И наистина, имаше ли нужда отъ специаленъ законъ, въ който да се прѣдвидватъ възвѣстни облаги и прѣимущества за многогодишнитъ руски храненици? Не бѣше ли достатъчно да се каже само: амнистиратъ се всички български изгнаници, които отъ 9 Августъ

до 18 Май сѫ се скитали по чуждите страни, по една или по друга причина? Но не, — коварната ржка се вмѣкна и въ тоя чисто домашенъ въпросъ и успѣ да се подиграе съ човѣкъ-любивитъ чувства на „дивитъ и необразовани“ българи! Единъ ничтоженъ въпросъ, който ние нарекохме чисто домашенъ, се експлоатира отъ злобните консерватори, за да се задържатъ по-дълго врѣме на властта! Отъ двѣ години насамъ ние слушаме, че офицерско емигрантски въпросъ ще се разрѣши тѣй, както го изисква интереса на Русия, че правителство и князъ дали тѣржествено обѣщание за подобно едно разрѣшение, и че ратниците за свободата и независимостта на България — висшиятъ наши офицери, ще бѫдатъ уволнени и замѣстени съ емигранти. По голѣмата част отъ тия обѣщания почти се испыниха и остава сега да се испытни последните и тогава: сбогомъ храбра войско, съ която се гордѣхме и заслужихме репутацията на противниците си. Да, деморализацията се въведе вече въ войската ни; закона за пенсииране емигрантитъ *мечте на всѣки войникъ*, че който свали князъ, произведе бунтъ въ държавата и проживѣе нѣколко години като храненикъ на една чужда сила, слѣдъ 10 години, има право да се върне въ България съ пенсия и служби, каквито могатъ да се дадатъ на заслужилъ народни труженци. Тоя законъ, отъ друга страна, доказва на народа, че въ страната ни има едно несъстоятелно правителство, което води сѫдбинитъ на България по чужди влияния и за чужди интереси, и че при такъвъ едно правителство, каквото е днешното, изложени сме на голѣми сюрпризи и погибелни съдѣствия, каквито единъ признатъ тиранинъ не биде въ състояние да осѫществи. Въ такъвъ случай какво трѣбва, за да може да се прѣдвари това зло? Ето въпроса, който подлагаме на разрѣшение всѣкому

Малко История.

Когато едно правителство заграби правата на гражданинъ, когато то, по лични смѣтки и съображения, незачита тѣхната воля, а тѣмъ налага собствената си, посрѣдствомъ тероръ и убийства, народите подъ такива правителства сѫ търсили въ разни врѣмена, разни срѣдства, за да се спасятъ отъ тѣхните „баптически попечителства“.

Както е известно, въ срѣдните вѣкове, тиранията, золумитъ, грабежитъ и безчестията, сѫ биле нѣща обикновенни. За забѣлѣзване е, че тия диви рожби на още по диви умове и инстинкти сѫ биле въ апогея на развитието си, и жду другите народи въ Европа, само въ Германия.

Историята е прѣдъ насъ.

Многото феодални князъ (нѣмци) на днешна Германия, сѫ биле такива звѣрове, облѣчили въ човѣшка кожа, каквото историята е отблѣзала само въ походите на Атила и Тамерлана. Диви, казва лѣтописецъ, по въспитание, още въ крѣхките си години тия „Божи помазаници“, сѫ павиквали на разворотъ, лъвянитъ и грабежи. Тѣхното въспитание е било въ хорското пещарство, а високото имъ призване — въ рѣките човѣшка кръвь. Дощли до положението на звѣрове, неразличащи въ нищо отъ тѣхните инстинкти, тия „по-

мазани“ кръволови сѫ считали подданищите си като безсловесни стада, които сѫ биле длѣжни да търпятъ и най-грозните имъ прищевки. Нѣ, както всичко има край, така сѫщо и тѣрпѣнието, колкото и чудовищно да е то, си има своятъ граници — своя край.

Въ Вестфалия, едно отъ тогавашните княжества на днешна Германия, тиранията е била непоносима. Тамъ, както бѣльжи историка, двореца на Князъ не е билъ народенъ дворецъ, а единъ вертепъ, въ който сѫ имали пристъпъ отличните лакеи, глазорѣзи, развратници и прѣдатели. Кальта на Вестфалското обществено море е грѣхла кръвавите стѣни на тоя чудовищъ вертепъ. Безнравствеността е била благородното отличие на тѣмните му посѣтители. Жени, маже — имали сѫ доста, покачвали сѫ се на най-високото стѣнло на обществената стѣлба, стига само честта и съвѣтъ си да дадатъ въ даръ на Князъ и придворната му камарилъ. Народната парѣ се е грабила безъ милост; прѣскало се е за мѣсецъ — два по десетина милиони лева — за развратъ и расходки.... Ний се чувствувамъ безсилни, за да прѣдадемъ всичките ония ужаси, които сѫ царували въ онай грозна епоха. Какъвъ е правильъ при това положение Вестфалския народъ за да защити сѫществуванието си отъ тия произволи? Той не прибѣгналъ, както много други народи по късно прибѣгнахъ, до революцията, а въ честитъ си нощни ищуквания, отредиъ свещения народенъ сѫдъ, който кръстъ съ името Fehm, което въ букваленъ прѣводъ ще каже Слава. Членове на това сѫдилище сѫ биле всички Вестфалски граждани, исклучая, разбира се, глутницата на безчестника — Князъ. Юридическото конституиране на Fehm — а е било колкото просто, толкова и полезно по резултатите си. То е различавало въ много отъ днешните начала на нашите сѫдилища. То не е сѫдило по написани закони, а по съвѣтъ, защото спорѣдъ дѣлбокото разбиране на членовете му, най добрия законъ билъ чистата и непокварена съвѣтъ.

Всѣки гражданинъ, при постъпванието си въ тоя сѫдилище, е давалъ слѣдующата клетва: „заклевамъ се въ вѣчна приданностъ на тайното сѫдилище; къмъ се, че ѿ го защищавамъ отъ собственитетъ си нечисти побуждени, отъ воюата, отъ сълнцето, отъ листата и отъ всички живи сѫщества. Обѣщавамъ се да поддържа и неговите присъди и да помогамъ за тѣхното приведене въ исполнение. Обѣщавамъ се още, че нито мѫченето, нито парите, нито роднинските врѣски, нито нищо създадено отъ Бога, нѣма да направи кълетвоаръстъ“.

Специалното назначение на това сѫдилище е било само за тия прѣстъпления, които сѫ вършили управителите и тѣхните чиновници. Прокуратурата се е прѣставлявала отъ всѣки ощетенъ, по единъ или другъ начинъ, гражданинъ отъ силните на днѧ. Когато постъпвало въ сѫдилето нѣкое обвинение противъ чиновника, рицаря или Министра, Прѣдсъдателя на сѫдилището е написвалъ до обвиняемия пергаментна призовка, въ която му се заповѣдало да се яви въ шестъ недѣлени срока. Въ случаѣ че се не яви въ тия срокъ, давало му се втори пътъ още толкоъ, и тогава ако се не яви, давало му се само три днѧ срокъ, и се пристъпвало къмъ разглеждането на дѣлото. Засъденията сѫставали въ подземия. Наказанията, които се налагали сѫдилището, сѫ биле все смъртни. Не се имало пощада къмъ единъ злоупотрѣбителъ съ властта, както не е имало пощада отъ тия посъдници къмъ никого отъ нѣвните граждани. Щомъ като обвиняемия се е сѫдилъ на смърть, членовете на сѫдилището, по за-

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

Чуват-а (нака-
в на убития
а не разбий-
с никой осъ-
агентите на
ки измъчвали
животинските
и тайното съди-
достната забълтж-
умитъ, безчестията, грабежите
и учинствата, значително се намалили. Намалили се,
защото чиновника или Министра във всичките си дѣй-
ствия съ знали, че следът тѣхъ върви неумолимата
ръка на Фенг-а. И това съдилице — бичът на гра-
бителите и кръволовците — съществува цѣли петсто-
тиятъ години, та Наполеонъ I въ 1811 г. едва успѣ-
да го уничтожи изъ покорена Германия!.....

**Въ редакцията ни се получи следующето писмо
съ молба за обнародование:**

„До познатите на място членове на учителското дви-
жение.“

Другарю,

Още рано прѣди постъдния учителски конгресъ, както и въ самия него, се почувствува и съзна нуждата отъ увеличението на създавания органъ „Учителски Другаръ“ за да се отвори пошироко място за различните въпроси по учителското движение и различните мнения върху по-важните отъ тия въпроси. Но както е известно, това не може да се осъществи по нѣмание достатъчно лица за обзвеждането на издаванието на самия вѣстникъ, не обаче и по лъжанието на литератури сили.

Освѣнъ това, въ конгреса се изляви желание щото всичко що се пише по различните въпроси да минава непрѣменно прѣз строгия контролъ на единъ редакционенъ Комитетъ, като цензуриро упраждение, който да не дава място на всичко онова, което противорѣчи на вѣстникъ рѣшенията отъ конгреса, макаръ и тия рѣ-
шения винаги да поддържатъ на всѣка една ако и постъ авивша се критика.

Дадено то съществено право на Комитета, той само да цензурира и допушта първостни само мнения по различни въпроси, естествено отнима възможността на мнозина другари да се исказватъ по тѣхъ, което несъмѣнно бѣрка за пълното и широкото обмислю-
ване на тия въпроси. Отъ това не може да има ос-
вѣнъ врѣда за самото движение и цѣлите, които то присъедва.

Прѣдъ видъ на това, ний първото учителски въ едно приятелско събрание, слѣдъ дѣлъ и обстоятелствено обмисляне, додохме до общото заключение, щото за да се избѣгнатъ горните проблеми, както и за да се прѣдотвратятъ всички последующи грѣшки, които несъмѣнно ще се появятъ, като съдействия отъ казаните недостатъци, намѣрихме за необходимо издаванието на единъ вторъ учителски органъ, на който цѣлата би била следующата:

1. Да даде пълна възможност за едно по-свободно и по-самостоятелно исказване на всичко върху всичките въпроси, които най-общирно обематъ цѣлите и сърдечната на учителското движение и резултата отъ него — Български Учителски Съюзъ.

2. Да посочва на всички онни грѣшки, които не-
забѣзано могатъ да станатъ при разрѣшението и реализирането на задачите, които си е възложилъ съюза, като същевременно бди за създаването на новата самостоятелност при търпимостта на всичко имену пра-
делно опекунство.

При разискването на въпроса, между другото се исказва прѣдположение за страхъ отъ възможно нѣкое расцѣпление въ учителския съюзъ съ нежелатели може би постъдствия. Но слѣдъ едно дѣлъ щателно обмисляне върху това, доде се до заключение, че таътъ единъ страхъ неоснователенъ, тъй като проектирующимъ се новъ органъ нѣма такава цѣль, както се види отъ посочените задачи, които ще има да присъедва. Но даже ако би се и появило такова, то, спорѣдъ нашето дѣлъ и упраждение, едва ли би било въ врѣда на учителското движение, тъй както би трѣбвало да се разбира постъднието.

Имайки прѣдъ видъ безупрѣчната цѣль, която си постави вѣстника, ний се надѣвъ, че другарите ще погледнатъ на въпроса не по-наче отъ както ний, като, разбира се, всички съ свободенъ да искаже своето макаръ и най-особено мнението по него.

Проче, ний умоляваме всѣки отъ другарите, да яви въ едно най-късно време онова, що мисли по това дѣло, за да може да се състави още прѣзъ това коледна ваканция едно окончателно мнение по него.

При това явяваме на приятелите, че щомъ се намѣрятъ доста чѣсто лица отъ тѣхъ, които да съчува-
твуватъ и да тържатъ морално и материално това начинание, ние готови да захватимъ въпросния органъ подъ заглавието „Учителско движеніе“.

Здравейте!

Адресирайте отговора си до Р. Радевъ, учителъ въ гр. Варна.

За групата другари: А. Николовъ, Н. Стойновъ,
Г. Михайловъ.

Гр. Варна, 24 Декември 1896 г.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Английския вѣстникъ „Standar“ (Знаме) публикува следующето, по процеса на извѣстния Мазаръ-Бей, които бѣ се отличилъ съ своята свирѣпостъ въ посѣднитѣ кланета въ Армения: „Марашкия воененъ полевой Съдъ призна най-сетиѣ за невиновенъ Мазаръ-Бей и го оправда отъ всѣка отговорностъ. Бей се обвиняваше въ убийството на свѣщеника Селваторъ французски камбузъ, при обстоятелства отъ краенъ варваризъмъ. Слѣдъ убийството на мнозина живуци въ манастира, Мазаръ-бей прѣдложилъ на св. Селваторъ да го заместе въ безопасно място, но по нѣкакъ го е заминалъ, ако приеме исламъ и понеже свѣщеника отказалъ категорически да се подчини на това предложение, то немѣдленно билъ застрѣленъ и трупъ му закопанъ въ прилежащето на самия Мазаръ. Всѣдѣствие на това, Французкия воененъ атамъ при Цариградското посолство, полковникъ Виаларь, е отишъл на самото място и, слѣдъ като отровилъ гробътъ на тѣй мъженически загиналия свѣщеникъ, прѣнесълъ останките му въ Цариградъ, гдѣто турските правителствени кръгове, за подигравка на цивилизираната Европа, обявихъ, че тѣ били кости на куче!! Всичките тия спровождащи ужасното злодѣяніе обстоятелства, раздранихъ въ висша степенъ французитѣ, а посланика имъ въ Цариградъ г. Камбонъ настоява, щото злодѣоца да бѫде даденъ подъ сѫдъ и сѫденъ съ участието на Французкия и Италианския драгомани, което и официално бѣ обѣщано отъ Турското правителство и послужи за основание на г. Анито, Министъ на Външнитѣ Дѣла, да декларира тѣржествено въ Французската Камара, че Франция получила надѣжното легитимно удовлетворение (! ?) по убийството на миссионера си свѣщеникъ Селваторъ. Обаче, когато драгоманите се явили въ военния Съдъ на Марасъ, прѣдѣдателя имъ съобщилъ, че тѣ могатъ да пристъвуватъ, но просто въ качество на слушатели, безъ право да се мѣжтъ и взематъ какво-годъ участие въ процеса. Слѣдъ това распорѣждане на прѣдѣдателя на сѫдътъ, драгоманите напуснали засѣдателната зала, като въ една моментъ подали протестъ и телеграфически увѣдомили респективните посланици въ Цариградъ, гдѣто г. Камбонъ се извѣзъ на аудиенціи прѣдъ Султана и настоявалъ повторно, щото Мазаръ-Бей да бѫде сѫденъ изново. При всичко, че Султана обѣщалъ това, сбаче тѣрдѣ съмнително е, че ще се наложи нѣкога наказание на Мазаръ-бей, тѣй като въ Илдже-кьонъ се страхуватъ отъ постѣдствията, които би произвѣлъ между мюсюлманите такъвъ единъ актъ на Правоеждие. Влиянието на Изеть-бей въ Илдже е още голѣмо и отъ него зависи да жертвува Мазаръ-бей или да прѣзре Франция, която обаче е тѣрдѣ рѣшена въ този случай да отиде по-далечъ.

— Телеграфиратъ отъ Атина на Английския в. „Tempo“, че нови смутове и кланета станаха въ Критъ, всѣдѣствие отказа на Турското правителство да испълни обѣщанието реформи и реорганизира жандармерията съ назначение на европейски офицери. Мюсюлманското население отъ селата бѣгalo умиленно въ градовете и въобще голѣмо раздраниене владѣе въ Критъ.

— Спорѣдъ съдѣнната на английския в. „Дневни Новини“ отъ Македония, квартирующи тамъ турски войски, по нѣмание срѣдства за материали си поддържатъ, разграбили много Грѣшки и Български села въ Македония, отелеки и добитъ, като най-свирѣпъ сѫбили всичките, които се осмѣяли да имъ съпротивятъ. (Да живѣе нещечераното още Султанско благоволение и Турския вилаетъ!!! Б. Р.)

— **Русия.** Г. Муравиевъ е назначенъ за титуларенъ Министъ на Външнитѣ Дѣла, вмѣсто временно управляющия сѫщото Министерство г. Шишкінъ, които бѣ назначенъ за Лѣпжавенъ Съветникъ.

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВЪ Ж Т Р Ъ Ш Н И.

Централното либерално бюро съобщава, че въ „Народни Права“ нѣма да излиза прѣзъ месецъ Януарий, поради уръждане на сѣмѣткъ му. Колкото и да сѫ се зарадвали противниците ни отъ временното спиране на централния органъ на партията ни, вие имъ заявяваме, че всички наши партизани ще сѫ затекътъ да подкрепятъ централното ни бюро и то, ако даже дойде работата до тамъ, щомъ аппелира на паргизаните си да помогнатъ материално за издаванието на вѣстника, въ растояние на една недѣля, ще събере 50—100000 лева, защото партията имъ има около 250 бюра, които, на първо поискване, ще внесатъ по 200—300 лева помощъ. Нека вземе актъ отъ това и „Български Търговски Вѣстникъ“, които пъкъ съ особена радостъ съобщава спирането на вѣстника.

— *Отъ София* ни се съобщава, че на посѣдълъкъ било разрѣшено на българския поетъ Ив. Вазовъ да издава политически вѣстникъ и да фигурира като отговоренъ редакторъ на той вѣстникъ, макаръ и да нѣмалъ образование отъ срѣдните учебни заведения, съгласно искрѣбътъ на Закона за Печата. Извѣстниятъ наше дѣржавенъ мажъ Григорий Начевиѣ билъ крайно недоволенъ отъ това пълномощие, защото се нарушилъ законъ.

— Сѫщо ни се съобщава че възбуденото двою противъ ученика, който бѣше напечаталъ въ в. „Миръ“ некрологъ противъ живия си Директоръ — учителъ, се прѣкратило, тѣй като, по Чапанчевия законъ, трѣбало да отговаря редакторъ на вѣстника, а не автора. Прѣкрасенъ Законъ!

— Полицейските депутати рассказватъ, че отъ тая година се откриватъ нови длѣжности при прокурорските паркети въ ония градове, гдѣто се издаватъ политически вѣстници. Титула на длѣжностното лице щълъ да бѫде *исчаторъ-цензоръ* и най-главното му обзанностъ щълъ да е — прѣглеждане документите на отговорните редактори и искаване мнѣніе за качествата имъ, съгласно чл. 5 отъ Закона за печата. Назначенето на тия *Sui generis* юрисъ-кенсулти ще да е равносилно, като да има длѣжностни лица при желвзницата които да тичатъ прѣдъ трона и да викатъ „вардѣ“.

— Стоиловъ е говорилъ на нѣкои свои искрени съпартизани — депутати, че съ приетата наредба въ закона за пенсии на военните лица, дѣйствително изглеждало да се даватъ извѣстни привилегии на емигрантите офицери, но той пакъ щълъ да изѣзъ побѣдителъ и по тоя въпросъ. Нѣмъ се завъртили въ България емигранти, най-много слѣдъ 1—2 години, щълъ да уничтожатъ тия законъ и, естествено, ще имъ отнеме и пенсията. Той се боялъ сега отъ тѣхъ, защото билъ на служба въ руската армия и за правата имъ се застѫпвалъ сама Русия, а отпослѣ, кога се уволнилъ и дойдѣтъ въ България, не щълъ да прѣставляватъ никаква сила, а щълъ да изобразяватъ отъ себе си една нула.

— Въ посѣдъния си брой в. „Законностъ“ ядовито съобщава; че правителството тѣкмѧло да назначи на вакантните места запасните офицери: Генералъ Николаевъ, Подполковникъ Савовъ и Тантиловъ и Майоръ Хр. Нопковъ, защото съ това се закривали мѣстата, на които се тѣкмѧли да се настанятъ офицерите — емигранти. Ако излѣзе истината тая невѣроятна новина, вие ще ржкоплескаме на правителството, защото въ този случай ще видимъ на чело на войската ни да стоїтъ испитани патриоти, а не разни Бендеревци, Груевци и пр. които сѫ признати отъ цѣлния свѣтъ за прѣдатели и клѣтвопрестъжници и имената на които фигуриратъ въ военната ни история като лица, които открай-

днажд истиински народенъ любимецъ — покойния Батембергъ.

— На 26 Януарий т. г. ще се произвеждатъ избори за църковниятъ настоятели на всичките български православни църкви въ Княжеството.

— Нѣкой си „Мировъ“ се подвизава въ колонитъ на правителствения „Миръ“ и единичката му задача е, да се подиграва съ българския печатъ.

Като чеге човѣкъ пишаното отъ тоя господинъ, намира, че най подходящето име, което трбва да се тури подъ писалото, за да отговаря на бръщолевенията му, е „Михаилъ“

Н. Село, 4 Януарий 1897 г. Варна

Варнен Окр. Управителю. Копие В. „Свободенъ Гражданинъ“, Прокурору.

На 2 того, ноця, часа 11, жена ми отива за вода на кладенецъ. Натраула Петъръ Кирчевъ и съсръль, почва да я гони съ цѣлъ за обезчестение. Тя се развика, азъ отивамъ да видя що е. Слѣдъ като отидехъ, натраула дава свистокъ, дохожда още единъ стражаринъ, почиаха съ насилие и бой да ме карать въ участъка, безъ да зная причинитъ. Всичко това беззаконие се върши, въроятно, подъ диктовката на начальника Докторова, за да го исчислятъ и пенсииратъ! Горната сцена, макаръ се втрине на разстояние петъ крачки отъ дома на начальника, обаче той пасуваше. Моля распореждането Ви.

Матю Пеювъ

Добричъ, 7 Януарий 1897 год. Варна

Редакции „Свободенъ Гражданинъ“

Райновъ държа ръчата въ зданието на Момова прѣдъ повече отъ 200 души отборъ граждани. Присъствуваха и нѣколко души отъ шайката, но поразени отъ истиината, не обвлиха зѣбъ. Изобщо ръчата произведе хубаво впечатление върху всички присъствуващи.

Ивановъ.

— Правадийското либерално бюро е издало календарь за 1897 г. съ разни и отбрани свѣдѣния. Прѣпоръжваме го на читателите си. Цѣната му е 20 ст. Намира се за проданъ въ Продавания въ книжарниците и адвокатското писалище на И. С. Чучарковъ въ сѫщия градъ.

— По подражание на туканиния гемиджия Явашъ Явашъ, намѣрихъ се хора ужъ интелигентни, съ седалище въ столицата, които, слѣдъ като получавахъ въ мѣсека редовно вѣстника ни, дигнали най-послѣ доверието си отъ него, и откѣзали да исплатятъ расписките отъ стойностъ 3 лева половина годишнинъ абонаментъ на вѣстника! Считаме за свой дѣлъ да напечатаме имената имъ, за да види свѣта, кои и какви хора сѫ тия, които искатъ да четкатъ бесплатно вѣстница. Тѣ сѫ: 1) Дръж. Даневъ, адвокатъ, бивши подпрѣдѣдатель на Народ. Събрание, 2) Дръж. Т. Гагевъ, адвокатъ, 3) Г. Зулгеръ, главенъ секретарь въ Министерството на Правосъддието, бивши сѫдия въ кассационната стъ състава, който осъди дядо Климентъ, 4) Г. Пасаровъ, прѣдѣдатель на столичния окр. сѫдъ и автора на „Особното мненіе“, 5) Мартинъ Тодоровъ, адвокатъ; 6) Библиотеката на Нар. Събрание, за да не четкатъ полиц. избраници опозиционни вѣстници и за „икономия“.

— Постъпихъ въ редакцията ни оплаквания противъ Иванъ Деневъ, шефъ на трона по Русе-Варненската желѣз. пътна линия, за гдѣто се отнасятъ много грубо къмъ пътниците. Описахъ ни единъ примѣръ, който ако се подтвърди и отъ дознанието, което, по всичка въроятностъ, ще се произведе отъ новия инспекторъ на този чиновникъ, неизрѣмено трбва да му се даде приличното възнаграждение. На Никуль денъ искали да сѣ качътъ на трона нѣколко пътници въ гебедженската станция. Обърнали се къмъ шефа на трона г. Ив. Деневъ, за да имъ укажи място, защото всичките места въ III класъ биле прѣпълнени. Той имъ посочилъ II класъ и прѣди да се справи съ пътниците, ако могътъ съ билети за III класъ да влязатъ въ II класъ, далъ знакъ да тръгне трона и пътниците єднакъ се заловили по желѣзата и постъпенно по дѣлътъ, когато се движи трона, успѣли да влѣзатъ въ една стая, кадѣто имало арестанти. Мислимъ, че такъвъ чиновникъ подтеки на изгонване.

МЪСТИ.

Въ Княжество България търговията е свободна, обаче не е така за касапитѣ въ града ни. Его защо: по наследство бѣ турско врѣме, види се, общискното управление владѣе касапски дюкани, които никакъ не отговарятъ на хигиеническите условия и прѣскъпо ги отдава подъ наемъ на касапитѣ. Вънъ отъ тия дюкани, безъ да има никакъ си законно основание, никакъ нѣма право да продава месо, макаръ и съ година да се е занимавалъ съ това занятие. Благодарение на тая арбитрарна мърка, община взема годишно наемъ по 4—5000 лева отъ една барака, която не струва повече отъ 200—300 лева, — приходъ, който косвено не е друго ищо, освѣйнъ едно общискното даждие, истръгнато отъ гърба на гражданинъ. Ако обаче търговията бѣше свободна и за касапитѣ, то всѣкай единъ отъ тяхъ щѣнѣ да си има свой частенъ дюкънъ съ много по-малъкъ наемъ и слѣдователно щѣнѣ да има възможностъ да продава несравнено по-сѣтно месо, като ежеврѣменно се даденъ по-голямъ просторъ на конкуренцията, — азъ, отъ което щѣнѣ да се въсползува прѣмното населението. Това може да се постигне безъ всѣнакъвъ ущърбъ за обществената хигиена, ако община си се позаинтересува отъ тоя животъ въпросъ и задължи касапитѣ да си иматъ такива дюкани, които да отговарятъ на здравословните условия за продаване месо.

— Най послѣ Тодоровъ си взля яда на Варненския Сѫдъ. Той уволни подпрѣдѣдателя Добри Филовъ, мировия сѫдия Иванъ Жековъ, който отъ около 2 мѣсека лѣжи тѣжко боленъ, при всичко, че съ 17 годишното си акуратно служение заслужаваше да се ползува поне съ толкова отпускъ, колкото е прѣвидено въ закона, понижки пом. прокур. Ив. Самарджиевъ на сѫдебенъ слѣдователъ, членоветъ на сѫда: Сг. Кабакчиевъ на мировий сѫдия и Генадиевъ пакъ за членъ въ Търново. Шусти консерватори! Трѣбътъ на лъво и на дясното, че ще направятъ сѫдите несмѣнъими, а не струватъ хасъ отъ самостоятелни сѫдии, които като парцълъ исхвѣрътъ отъ скамейките имъ!

— Женския Свѣтъ въ града ни се поразмѣрда. Постъпихъ въколко писма въ редакцията ни, съ които единъ се оплакватъ противъ прѣдѣдателъ на женското дружество „Майка“, а други иж защищаватъ, посъдѣствие публикуваното ни писмо. Ний не даваме място на никое отъ тяхъ, защото не сме се разубѣдили въ истиинността на публикуваното ни по въпроса писмо.

— Каква подигравка съ длѣностъта помощникъ кмета въ града ни. При такова наводнение на интелигентни хора, които съ своята способностъ, дѣятелностъ и честностъ би направили честь и на самите консерватори, ако имъ се повтори тая длѣностъ, днесъ тя се зама отъ зайджията Кънчо Мирославенъ — лице положително неграмотно, неспособно и липсено отъ всѣкакви познаніи. Скандалъ за града Варна!

— Отъ синѣка, които се печати въ вѣстника ни, се вижда че за прѣвъ пътъ доста сумничка е постъпила отъ града ни въ женското дружество „Майка“ прѣзъ празници. Желателно е това дружество да израсходва тия сумми за прѣназначеніята имъ. До колкото се простира свѣдѣнието ни, до сега нѣмаше никакъвъ редъ въ това дружество за раздаване сумми на бѣдните и се допущали нѣкакъ грѣшици, но, обичаме да върваме, че за напрѣдъ ще се прѣкрати подобно — своего рода — раздаване пари на бѣдните.

— Обрѣщаме вниманието на читателите си земедѣлци върху обявленіето напечатано въ брой 17 на в. „Свѣтъ“, за откриването на комисионерското — търговско бюро, което ще досгавлява разни винарски, земедѣлчески и индустрини машинни, ордии, прибори, съмна и пр. и пр. Бюрото носи фирмата А. С. Овчаровъ & Съп. Варна. Г-нъ Овчаровъ е познатъ специалистъ по земедѣлието, мѣкарството и винарството, и това обстоятелство служи като гаранция, че поръжките на нуждаопитъ се ще испълняватъ най-добросъвестно.

Къмъ Музата.

Въенъ ми, Музо, въ ивсень печална
Народнитѣ злочестини,
Въенъ ми, сестро многострадална,
За похитени правдиши!

Въенъ тѣгътъ, лютитъ рани
На бѣдни Български народъ,
Въенъ какъ грабятъ разни тиари
Сместеното му съ кървавъ потъ!

Въенъ теглото, може би роба
Отъ твоя гласъ да се свѣсти,
А силни пека на тебъ отъ злоба
За тоя гласъ да отмѣсти!

Не бой се, Музо! смѣло въ борбата
Върви съ отворени гърди
И твърдо вървай, че и „тъната“
Кога да е пѣе побѣди.

X.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

Варненското Женско Благатворително Дружество „Майка“ честъ има да изрази пай-дѣлбоката си благодарностъ къмъ благородните Варненски граждани и граждани, които съ съчувствие и готовностъ посрѣдниха и този путь поканитъ съ молба: възѣго да разпращатъ на приятелъ и знакомите си визитни картички, но случай на новата година, да благоволятъ и покрътвовать една доброволна помошь, за въ польза на Женското Дружество „Майка“.

Най сърдечно благодарятъ Дружеството на покрътвателите, които съ своите щедри помошни, заслужаватъ всѣка похвала и признателностъ.

7 Януарий 1897 год.

Прѣдѣдателка: А. Д-ръ Желѣзкова.

Каснерка: Н. Теодорова.

ГОСПОДА ПОЖЕРТВОВАТЕЛИ:

1) Г-да Величко Христовъ 20 л., 2) П. Бакърджеевъ 20 л., 3) Д. А. Паница 20 л., 4) Георги Илиевъ 15 л., 5) Кръстю Мирски 15 л., 6) Тони Петровъ 15 л., 7) Петъръ Енчевъ 10 л., 8) Стати Паница 10 л., 9) Ковачевски (инженеръ) 10 л., 10) Георги Желевъ 10 л., 11) Дръж. Желѣзкова 10 л., 12) Дръж. Славчевъ 10 л., 13) Дръж. К. Трано, Варн. град. лѣкаръ 10 л., 14) Серафимъ Шиваровъ 10 л., 15) Арифъ Ибашевъ 10 л., 16) Дръж. И. Басановъ 16 л., 17) Дръж. Янополъсъ 5 л., 18) Дръж. Д. Димитровъ 5 л., 19) Капитанъ Д. Чинтуловъ 5 л., 20) Поручникъ С. Гаруфоловъ 5 л., 21) Поручникъ Куцаровъ 5 л., 22) Ганио Чолаковъ (адвокатъ) 5 л. зл., 23) Василь М. Вълчевъ 5 л. ср., 24) Кр. Хрулевъ 5 л., 25) Ив. Филиповъ 5 л., 26) К. Ванковъ 5 л., 27) Ив. Ив. Попновъ 5 л., 28) Ив. Церовъ 5 л., 29) Ив. Кефизовъ 5 л., 30) Ив. Илиевъ 5 л., 31) Марко Русевъ 5 л., 32) И. Б. Вълкъновъ 5 л., 33) Г. Юруковъ 5 л., 34) С. Пирошковъ 5 л., 35) Г. Захарцевъ 5 л., 36) Нейко Корадовъ 5 л., 37) Никола Драгулевъ 5 л., 38) Вангеловъ 5 л., 39) Н. Т. Попаковъ 5 л., 40) Р. П. Михайлова (околийски начальникъ) 5 л., 41) Х. 5 л. зл., 42) Г-жа Х. 5 л. ср., 43) М. Тимофеева 5 л., 44) Т. Аврамова 5 л., 45) Г-пъ С. Димитровъ 4 л., 46) Тодоръ Герчевъ 4 л., 47) Поручникъ Етимъль 4 л., 48) Хр. Тръиковъ 4 л., 49) Г-жа Т. Славчева 4 л., 50) Г-ъж. М. Ивановъ 4 л., 51) Божилъ Ангеловъ 3 л., 52) Г-жа Анастасия Узунова 2 л., 53) Г-ъж. И. Петрова 2 л., 54) Дражо Х. Дечевъ 2 л., 55) Зл. Т. Начевъ 2 л., 56) П. Попиновъ (оруж. мастеръ) 2 л., 57) Димитъръ Гайанджиевъ 2 л. и 58) Г-дъ Х. 1 л. Величко 371 лева.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 193

Гр. Варна, 5-и Януарий 1897 год.

Въздѣтвие предвидяното на Министерството на Празоходието отъ 24 Декември минатата 1896 год., подъ № 11130, основано на Височайши Указъ отъ 22 съдници мѣсецъ, подъ № 351, Варненски Окръженъ Сѫдъ, възъ основание на опрѣдѣленето си отъ общо събрание, дѣржано на 31 съдници мѣсецъ подъ № 74, като съобщава, че Козлуджанското Мирово Сѫдлище се закрива отъ 1 Януарий тѣзи 1897 година, обянява за всесообщо знание на всички заинтересовани лица, които сѫ завели или ще има да заведатъ въ това закрито мирово сѫдлище дѣла, че тѣ ще трѣбва за въ бѫдеще да се обрѣщатъ затова къмъ надлѣжнитѣ мирови сѫдии и потариси, на които ще бѫдатъ испирати тия имъ дѣла за върхнине нуждѣнѣ по тѣхъ дѣйствия, както слѣдва:

I) Жителите отъ общините: Козлуджанска, Караджанска, Гюрг. Догдуска, Дервентска, Крумовска и Николаевска (Варненска Административна околия) ще се обрѣщатъ за справки къмъ Н. Й. Варненски Мирови Сѫдии, по гражданска, търговска, углувана и настойническа дѣла, както и за заведдане такива, а по потаризации — къмъ Варненски Допълнителенъ (Околийски) Потарисъ и

II) Жителите отъ общините: Къзмаджиларска, Караджаотска, Елесъ-Фаюска, Махалжичка, Иладжийска и Карагапанка — къмъ Провадийски Мирови Сѫдии.

Прѣдѣдател: Ив. Филипоеъ.

Секретарь: М. Радевъ.

БЪЛГАРСКО АКЦИОНЕРНО СТРОИТЕЛНО ДРУЖЕСТВО

ОБЯВЛЕНИЕ

Българското Акционерно Строително Дружество, въз основание чл. 42 от уставътъ, — свиква Общо ръководно събрание за 5-и идущий Февруарий 1897 год.

Умоляватъ се акционерите, които пожелаятъ да взематъ участие въ събрането, на основание чл. 45 от уставътъ, да депозиратъ своите акции въ дирекцията на Дружеството, отъ която ще се снабдятъ съ надлежния билетъ за свободенъ входъ.

Всички акционери, които притежава петъ акции, има право на единъ гласъ; но никой не може да има повече отъ петъ гласа за себе си и десетъ други по пълномощие (чл. 45).

Акционерите находящи се вънъ отъ гр. Варна, за улеснение, могатъ да депозиратъ своите акции при кореспондентите на Дружеството, означени въ обявленето му за допълнителната подписка (гледай Българ. Търг. вѣстникъ брой 123).

Кореспондентите, се умоляватъ да извѣстятъ своеуврѣменно дирекцията на Дружеството: кой имъ е внесълъ акции, кои номера и кого опълномощава да го представява въ събрането; независимо отъ увѣдомлението до Дружеството, което кореспондента ще направи, умолява се самия акционеръ да извѣсти за това Дружеството, за избѣгване на възможни недоразумения.

гр. Варна, 24 Декември 1896 год.

Смѣтководителъ:

Поддиректоръ:

И. К. Поповъ.

М. Хайдутовъ.

ОТВАРЯ СЕ ПОДПИСКА

ЗА

IV-ТА ГОДИШНИНА (1897)

НА

„БЪЛГАРСКА СБИРКА“

СПИСАНИЕ ЗА КНИЖНИНА И ОБЩЕСТВЕНИ ЗНАНИЯ.

ИЗЛАЗИ ПОДЪ РЕДАКЦИЯТА НА

Стефанъ С. Бобчевъ

Въ гр. Пловдивъ.

Спис. „Българска Сбирка“ ще излѣзва, както и до сега, по слѣдната программа:

I. Статии и очерки върху книжнината и общественитѣ знания, по историята и етнографията; — Пътешествия.

II. Животописи на знаменити мѫжъ, дѣятели въ науката, книжнината и общественния животъ.

III. Изящна словесностъ: стихотворения; — повѣсти, разкази и очерки изъ нашия животъ; — повѣсти и разкази прѣведени отъ чужди язици и писани отъ по-известни писатели; — прѣводи на иѣкои класическои творения.

IV. Изъ книжнината и живота: бѣлѣжи и разсужденія върху по-важнѣтъ явления въ нашата книжнина и общественния ни животъ. — Сѫди за чужбина.

V. Книгописъ: а) оцѣнка на бѣлѣжи и чужди книги; б) показалецъ на новоизлѣзлии бѣлѣжи книги; в) показалецъ на по-важнѣтъ статии и др. въ поврѣменните списания и вѣстници.

VI. Малки вѣсти: изъ книжниния, черковно-общественъ и училищенъ свѣтъ у насъ и на чужбина.

VII. Съмъсъ: свѣдѣния по домакинството, игнената и вѣсти за открытия, изнамѣрения и пр.

Сътрудници: И. М. Вазовъ, Д. К. Поповъ, П. И. Славейковъ, А. Т. и Д. Т. Страшимировъ, Ив. Ст. Андрейчинъ, Ал. Узуновъ, Д-ръ Ник. Бобчевъ, И. Кисимовъ, Д. В. Храновъ, П. П. Карапетровъ, Ил. С. Бобчевъ, Ив. Бългевъ, Хр. Белберовъ, Ил. Веновъ, Д. Т. Душановъ, Ю. Ивановъ, З. Кировъ, Ил. Кирнадичевъ, Г. Ив. Маркова, Д. Мариновъ, Кръстю Мирски, Ив. Найденовъ, Ст. Олиновъ, В. Ковачевъ, В. Неновъ, И. Петковъ, Д-ръ Пасманичъ, Нечалинъ (псевд.) Деборовъ (псевд.) и К. Христовъ и др. и др.

Българска Сбирка ще излази въ началото на всѣки мѣсецъ, освѣтъ въ Юлий и Августъ, въ размѣръ на 7 печатни коли.

Цѣната на годишния абонаментъ на Б. Сбирка си остава 10 лева за въ България, 12 — извѣнъ. Половинъ годишни абонаменти не се приематъ. За ученици, селските учителни, свещеници и за абонати на „Юридически Прѣгледъ“ прѣзъ 1897 година

Българска Сбирка се отстѣнива за 8 л., т. е. двѣтъ списания вмѣсто 22 л. за 20 л.

На настоящето и на всички, които запишаха и събергаха стойността на 10 абонамента прави имъ съ общата състѣница едно на десетъ.

Забѣлжка. — Всичко, което се отнася до списанието и (писма, статии, поръчки, пари и пр.) испровожда се: До администрацията на Българска Сбирка, въ Пловдивъ.

Пловдивъ, Декември 1896 г. С. С. Бобчевъ.

Отъ Съдеб. Пристави при Варн. Окр. Съдъ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 3645

На основание исполнителни листъ № 528/93 г. издаденъ отъ Козлуджански Мировий Съдия на Варненската Ламбрини Маркова и съгласно протоколното опредѣление отъ 3 Юни т. г. на Варненски Окр. Съдъ, обявявамъ, че ще се произвѣде въ канцеларията на Варненското Съдебно Приставство втора публична проданъ на долузначения имотъ на Варненските Никола и Ангелина Станиславови, която ще почне елѣдъ двѣ недѣли отъ трикратното публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстните вѣстници и ще трае (31) дено, елѣдъ това съ правонаддаване 5% въ 10, той е: Лозето имъ въ Варненските лози, въ мѣстността „Рупини“, между съсѣднѣ: Стоянъ Ю. Каменаровъ, Тодоръ Маринополски, Петъръ Доссевъ и Яни Зафировъ, състояще отъ 2 декара и 112 кв. м. оценено за 325 лева, отъ която ще почне наддаванието. Заинтересованите могатъ въ приставствените дни и часове да се явяватъ и наддаватъ.

Варна, 11 Ноември 1896 год.

Съдеб. Приставъ: Г. Захариевъ.

3—76—1

№ 6380

Обявявамъ, че на основание опредѣлението № 38 на Варненски Окр. Съдъ слѣдъ трикратно обнародование настоящето ще произведа втора публична проданъ, съгласно чл. чл. 1021, 1025 и 1037 отъ гражд. съдопроизводство, на една къща отъ двѣ стаи съ плѣнникъ, хамбаръ, домъ и дворъ около 9½ декара, останала отъ покойния Владо Кара Ивановъ въ с. Емирлеръ.

Първоначална цѣна 400 лева.

Желающитѣ да купятъ, нека се явятъ въ канцеларията на приставството.

Варна, 31 Декември 1896 год.

и. Съдеб. Приставъ: Кутевъ.

3—77—1

№ 3419.

Въ допълнение на обявленето ми подъ № 3075 отъ 29 октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миниатий м. ц., съ настоящето си съобщавамъ на интересуващи се, че съобразно съ чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Съдопроизводство публичната продажба на долузначения недвижимъ имотъ почва отъ днесъ 9 Декември ще продължава до 9 Януарий 1897 год., часа до 5 вечеरъта и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5%, а именно: къщата въ Варна IV участъкъ подъ № 604, състояща се отъ двѣ стаи и една зала, построени отъ прости дървени материалъ покривъ керемиденъ, на около 50 кв. метра и дворъ около 100 кв. метра между съсѣди: Яни Георгиевъ, Юмеръ Демировъ, и отъ двѣ страни пътъ, принадлежаща на Юранъ Юрановъ, първоначална цѣна 750 лева. Помънатата къща е ипотекирана на В. С. Ст. Пейчеви срѣщу заемъ 1000 лева и др.

Желающитѣ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки приставственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Варна, 9 Декември 1896 г.

П. съд. приставъ: Н. Т. Новаковъ.

3—74—2

№ 2422.

Въ допълнение на обявленето ми подъ № 3076 отъ 29 октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миниатий м. ц., съ настоящето си съобщавамъ на интересуващи се, че съобразно чл. чл. 1004, 1000, 1021 и 1025 отъ Гражданското Съдопроизводство слѣдъ двѣ недѣли отъ последното трикратно публикуване настоящето ми въ вѣстникъ „Свободенъ Гражданинъ“, публичната продажба на долузначеното лозе, ще почне и продължава 31 дено, и въ десетъ дневенъ срокъ съ наддаване 5%, а именно: Една лоза отъ единъ увратъ въ Варненските лози мѣстностъ „Средня Кокарджа“ при съсѣди: Гарабеть Симониянъ Петъръ Янакиджиковъ, Лазаръ Кировъ и Апель Ов. Апеловъ, първоначална цѣна 150 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки приставственъ день и часъ въ канцеларията ми,

IV участъкъ подъ № 91 между съсѣди: Парушъ Димитровъ, Моско Тодоровъ, Станю Кехая, Иова Иванова и пътъ, построена на около 80 кв. метра отъ камен-пътухленъ материалъ, покривъ керемиденъ, двѣ стаи и салонъ горе, долу една стан и катой съ дворъ около 280 кв. метра.

Първоначална цѣна 4000 лева. Помънатата къща се продава за издѣлжение ипотечния заемъ на Иванка Тодорова, къмъ Варненски Банковъ клонъ отъ 1545 лева златни, и др. лихви и разноски по исполнителни листъ № 8354/96 год.

Желающитѣ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки приставственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 9 Декември 1896 год.

и. Съд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.

3—75—2

№ 5974.

За удовлетворение искъ на варненца Атанасъ Фурунджианъ отъ Петра Атанасовъ по исполнителни листъ № 3190 издаденъ отъ Варненски Окр. Съдъ, обявявамъ, че ще произведа втора публична проданъ, съгласно чл. чл. 1009, 1021, 1025 отъ Гражд. Съдопроизводство на слѣдующите отвѣтни имоти: една къща отъ три отдѣлни сгради, подъ едната има дюкянъ. Първа цѣна 2500 л.; половина отъ единъ камъкъ воденица — 3000 л.; нива 23 дек. — 138 л.; нива 20 дек. — 120 л.; нива 24 дек. — 144 л.; нива 16 дек. — 96 л.; нива 23 дек. — 184 л.; нива 30 дек. — 180 л.; нива 22 дек. — 177 л.; нива 25 дек. — 200 л.; нива 20 дек. — 200 л.; нива 8 дек. — 48 л.; ливада 4 дек. — 29 л.; лозе 6 дек. — 320 л.; лозе 3 дек. — 93 л.; половина отъ нива 80 дек. — 400 лева.

Всички имоти се намиратъ въ и около Николаевка. Продажбата ще произведа въ канцеларията на съд. приставство. Желающитѣ да купятъ иѣкой отъ имотите нека се явятъ.

Варна, 2 Декември 1896 год.

Пом. Съд. Приставъ: Кутевъ.

3—71—3

№ 3416.

Въ допълнение на обявленето ми подъ № 3074 отъ 20-и Октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миниатий м. ц., съ настоящето си съобщавамъ на интересуващи се, че съобразно чл. чл. 1021, 1025 и 1020 отъ Гражданското Съдопроизводство публичната продажба на долузначения недвижимъ имотъ ще почне отъ 9 този мѣсецъ, ще продължава до 9 Януарий 1879 година год., часа до 5 вечеरъта, и въ десетъ дневенъ срокъ съ първата наддаване 5%, а именно: къщата въ Варна IV участъкъ подъ № 1235 между съсѣди: Сава Деневъ, Панайотъ Пенковъ и отъ двѣ страни пътъ, построена на два етажа, въ горниятъ — двѣ стаи, едно салонче, въ дългий — една стая и катойче, построена на около 60 кв. метра, отъ дървено тухленъ материалъ, покривъ керемиденъ съ дворъ около 160 кв. метра.

Помънатата къща е ипотекирана на Братия А. Паница срѣчу заемъ 1200 лева и други разноски. Първоначална цѣна 2000 лева, и като съ втора продажба ще почне отъ ипотечния заемъ.

Желающитѣ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки приставственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 9 Декември 1896 год.

и. Съд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.